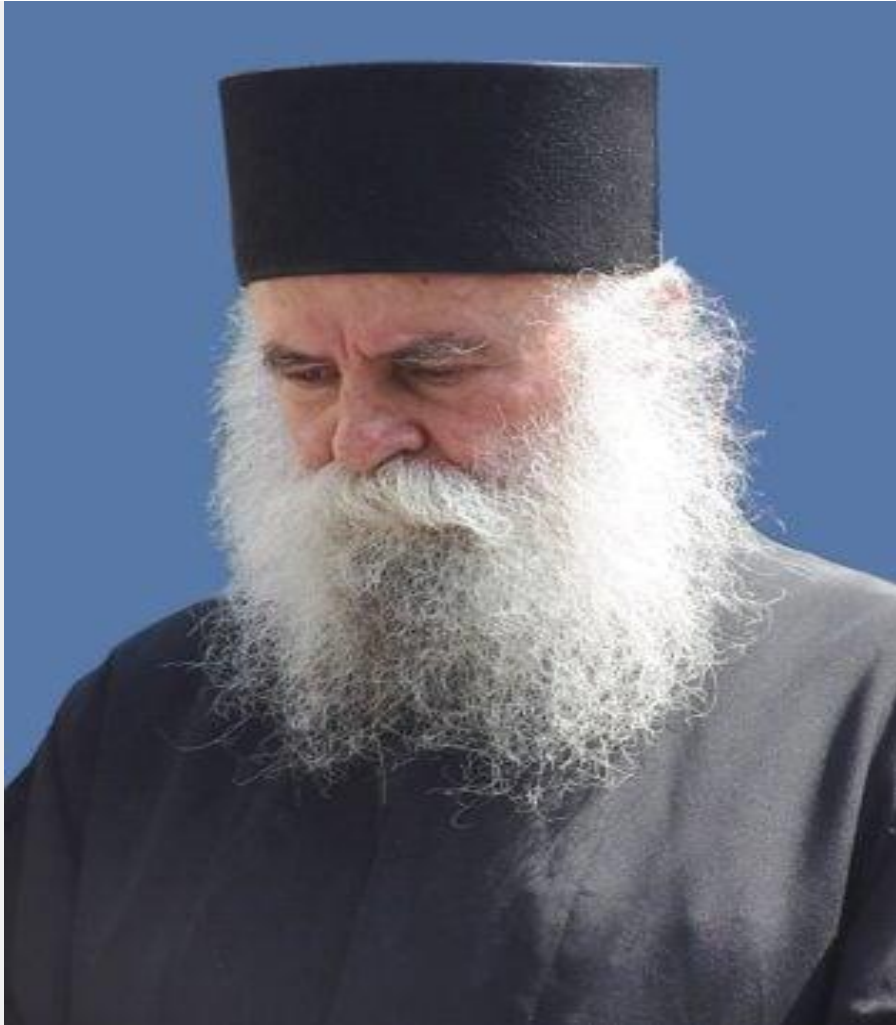

**«Ο Γέροντας των πολυτέκνων» – 8 χρόνια από την
κοίμηση του Μοναχοῦ Νικοδήμου Μπιλάλη.**

Γράφει ο Ιωάννης Γ. Θαλασσινός Πρόεδρος της Π.Ε.ΦΙ.Π. και του Συλλόγου «
Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης»

Ο Αγιορείτης Μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης (1932-2014).

Ὁ Γέρων Νικόδημος Μπιλάλης, κατά κόσμον Βασίλειος, γεννήθηκε τό 1932 στό ὄρεινό χωριό Μηλιές (δήμος Ἀρχαίας Ὀλυμπίας), Ν. Ἡλείας. Γονεῖς του ἦσαν οἱ εὐλαβέστατοι Γεώργιος καί Ἑλένη (τό γένος Κακούρη). Ἦταν τό δεύτερο ἀπό τά 17 παιδιά τῆς οἰκογενείας του (μέ ἐπιζήσαντα τά δέκα). Ἡ οἰκογένεια Μπιλάλη εἶχε καί ἔχει βαθιά θρησκευτική καί ἱερατική παράδοση, μέ γνωστότερους τούς τρεῖς Ἱερομονάχους θεῖους τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, μακαριστούς πατέρες Σπυρίδωνα, Εὐστάθιο καί Εὐσέβιο.

Ὁ Βασίλειος, ἀπό μικρό παιδί, διακρίθηκε γιά τήν εὐφυΐα, τήν ὀξύνοια καί τό ἀκέραιο τοῦ χαρακτήρα του. Φοίτησε στό δημοτικό

σχολεῖο τῆς γενέτειράς του καί στή σχολαρχεῖα τοῦ Δούκα καί τοῦ Πελοπίου. Συνέχισε τίς γυμνασιακές του σπουδές στό 1ο Γυμνάσιο Ἀθηνῶν καί τίς περάτωσε στή Βαρβάκειο, βοηθούμενος οἰκονομικά ἀπό τό μακαριστό θεῖο του Ἀρχιμ. π. Σπυρίδωνα Μπιλάλη (1918–1974).

Τό 1952 εἰσήχθη πρῶτος στή Θεολογική Σχολή τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπό τήν ὁποία ἀπεφοίτησε μέ ἄριστα, ἐνῶ, ὅσο σπούδαζε, ἐργαζόταν.

Ὁ ἱεραποστολικός του ζῆλος τόν ὀδήγησε στήν Ἀδελφότητα Θεολόγων «Ζωή», ὅπου ἐργάσθηκε τόσο στή Γραμματεία, ὅσο καί σάν διορθωτής κειμένων-βιβλίων. Μετά τό διαχωρισμό τῆς «Ζωῆς» καί τήν ἀποχώρηση τοῦ θεῖου του π. Σπυρίδωνος ἀπό αὐτήν, ἀπεχώρησε καί ὁ τότε Βασίλειος.

Διακρινόμενος γιά τή φιλομάθειά του συνέχισε τίς σπουδές του κάνοντας μεταπτυχιακά στό Στρασβουῦργο (Γαλλία, 1967). Ἐπιστρέψας στήν Ἑλλάδα ἐνεγράφη, μετά ἀπό κατατακτήριες ἐξετάσεις, στή Φιλοσοφική Σχολή τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπου ἔλαβε τό πτυχίο του ως δόκιμος μοναχός πλέον. Σέ ὅλες τίς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης εἶχε ἀρίστη ἐπίδοση. Μάλιστα τοῦ εἶχε προταθῆ θέση καθηγητοῦ στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τήν ὁποία δέν ἀποδέχθηκε.

Ἐργάσθηκε σκληρά ὡς καθηγητής φιλόλογος σέ φροντιστήρια, ὡς διορθωτής βιβλίων σέ χριστιανικούς ἐκδοτικούς οἴκους καί γιά λίγα χρόνια ὡς καθηγητής θεολόγος στή Μέση Ἐκπαίδευση. Παντοῦ διακρίθηκε γιά τό ἦθος, τήν τιμιότητα καί τήν ἐργατικότητά του.

Ἀκολουθώντας τή βαθειά του κλίση πρὸς τό μοναχισμό, ἀποσύρθηκε στό Ἅγιον Ὄρος (τέλος 1968) καί συγκεκριμένα στήν Ἱερά Νέα Σκήτη, στή Συνοδεία τοῦ μακαριστοῦ Γέρ. Ἰωσήφ (μετέπειτα Βατοπαιδινοῦ), ὅπου ἐκάρη Μοναχός λαμβάνοντας τό ὄνομα Νικόδημος (ἐκ τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, † 14η Ἰουλίου, τόν ὁποῖο ὑπεραγαποῦσε).

Μάλιστα ἡ κουρά του ἔγινε στό Κελλί τοῦ μακαριστοῦ ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ († 1959), τόν ὁποῖο ὁ Γέρ. Νικόδημος εἶχε γνωρίσει.

Μέ τή Συνοδεία τοῦ Γέροντός του μετέβη στήν Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου στίς Καρυές, προκειμένου νά τήν ἐπανδρώσουν, μάλιστα γιά ἓνα διάστημα διετέλεσε ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς στήν Ἱερά Κοινότητα. Ὅμως τελικά ἡ προσπάθεια αὐτή δέν εὐοδώθηκε. Ἔτσι, κατόπιν εὐλογίας καί τοῦ Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐπέλεξε τήν ἐρημική ζωή καί ἐγκαταβίωσε στήν ἔρημο τῆς Καψάλας, στό Κελλίον Ὑπαπαντῆς τοῦ

Κυρίου (τό όποιο άνήκει στην Ί. Μονή Παντοκράτορος), όπου διέμεινε μέχρι και τής κοιμήσεώς του.

Ός μοναχός ίδρυσε την «Πανελλήνια Ένωση Φίλων τών Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.), αρχικά ως «άτυπη Όμάδα Φιλοπολυτέκνων» (1969) και στή συνέχεια ως σύλλογο μέ νομική ύπόσταση (1972). Διετέλεσε Α΄ αντιπρόεδρος τοϋ συλλόγου έως και την κοίμησή του, ένώ, από ταπεινωση, δέν αποδέχθηκε ποτέ τό αξίωμα τοϋ προέδρου.

Ό πατέρας τοϋ π. Νικοδήμου, μακαριστός Γεώργιος, μέ τά τέσσερα πρώτα άγόρια τής οικογένειας (ό π. Νικόδημος είναι ό πρώτος άριστερά).

Πολύ σύντομα (1977) ό Γέροντας Νικόδημος συνειδητοποίησε την άδήριτη άνάγκη νά καταστεί εύρύτερα γνωστό τό ταπεινό έργο τής Π.Ε.ΦΙ.Π. και για τό σκοπό αυτό προχώρησε στην έκδοση τοϋ περιοδικοϋ «Οι Φίλοι τών Πολυτέκνων» αρχικά, τό όποιο στή συνέχεια μετονομάσθηκε σε «Πολύτεκνη Οικογένεια» και τελικά τόν Δεκέμβριο τοϋ 2003 σε «Έλληνορθόδοξη Πολύτεκνη Οικογένεια» (τίτλος πού διατηρείται μέχρι σήμερα). Ήταν ό συντάκτης και ή ψυχή τοϋ περιοδικοϋ, τό όποιο αριθμεΐ μέχρι σήμερα, μέ τή βοήθεια τοϋ Θεοϋ, 173 τεύχη (τό 141ο τεϋχος ήταν τό τελευταίο πού έπιμελήθηκε ό π. Νικόδημος) και κυκλοφορεΐ σε 210.000 φύλλα έτησίως. Αποστέλλεται δέ έξαρχής δωρεάν σε όλους τούς έλληνορ-

θοδόξους Ἱερούς Ναούς, Ἱερές Μονές καί Κοινότητες ἀπανταχοῦ γῆς, μέ τήν εὐλογία καί σύσταση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Τό περιοδικό, κύριος ἄξονας τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε τό αἰώνιο τρίπτυχο Ὁρθοδοξία, Πατρίδα, Οἰκογένεια, ἀποτέλεσε τόν κύριο μοχλό τῆς πολυσχιδοῦς δράσεως τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π..

Ὁ ἀείμνηστος π. Νικόδημος γιά 45 συναπτά ἔτη ἀφιέρωσε τή ζωή του στήν προστασία τῶν ἀγαπημένων του ὑπερπολυτέκνων καί πολυτέκνων οἰκογενειῶν, στόν ἀγώνα κατά τῶν ἐπάρατων ἐκτρώσεων καί τῆς ἐφάμαρτης ἀντισύλληψης, στή διάδοση τοῦ πνεύματος τῆς φιλοτεκνίας καί πολυτεκνίας καί στήν ἀνάδειξη τοῦ τεράστιου δημογραφικοῦ προβλήματος τῆς χώρας μας.

* Χιλιάδες οἱ πολύτεκνες οἰκογένειες σέ Ἑλλάδα καί Κύπρο πού ἐνισχύθηκαν καί ἐνισχύονται ἠθικά καί ὑλικά ἀπό τό Σύλλογο, τόσο σέ χρήματα, ὅσο σέ εἶδη (τρόφιμα, ροῦχα, ἔπιπλα, οἰκιακές συσκευές κλπ.).

* Ἑκατοντάδες τά ἀθῶα βρέφη πού σώθηκαν ἀπό ἔκτρωση μέ τήν ἄμεση-προσωπική ἐπικοινωνία τοῦ Γέροντος, ἀλλά καί μέ τήν ἔμμεση βοήθειά του μέσω τοῦ περιοδικοῦ.

* Χιλιάδες τά παιδιά πού γεννήθηκαν μέ τήν προτροπή τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος μέσω τῆς ἀρθρογραφίας του στό περιοδικό κατά τῆς ἀντισύλληψης καί ὑπέρ τῆς κατά Θεόν εὐλογημένης τεκνογονίας.

* Ὑπῆρξε πρωτοπόρος στήν ἐνασχόλησή του μέ τό δημογραφικό, τό ὁποῖο χαρακτήριζε ὡς τό ὑπ' ἀριθμό ἓνα πρόβλημα τῆς χώρας μας, καί ἦταν ἀπό τούς πρώτους πού ἔκρουε ἐδῶ καί 40 καί πλέον χρόνια τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιά τή συρρίκνωση τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ λόγω τῆς μεγάλης ὑπογεννητικότητας.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀναγνωρίζοντας τή σπουδαιότητα τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π., ἐπτά μόλις ἔτη ἀπό τήν ἐπίσημη ἔναρξη τῆς δράσεώς της, προέβη στήν κατ' ἐξαίρεση βράβειυσή της τό Δεκέμβριο τοῦ 1979. (Συνήθως βραβεύονται σωματεῖα μέ 25ετή καί πλέον δράση).

Στίς ἐπικρίσεις κάποιων ὅτι ἡ ἐνασχόλησή του μέ θέματα γάμου-οἰκογενείας δέν συμβιβάζεται μέ τήν ιδιότητα τοῦ μοναχοῦ, ἡ ἀπάντησή του ἦταν ὅτι ἐπιτελοῦσε τό ἔργο τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. πάντα μέ τήν εὐλογία τῶν Πνευματικῶν του (Γέρ. Σίμωνος Ἀρβανίτη, – Πεντέλη, Γέρ. Διονυσίου, Κολιτσοῦ – Ἁγιον Ὄρος κ.ἄ.), ἀλλά καί τῶν ἄλλων μεγάλων Ὁσίων Γερόντων τοῦ 20οῦ αἰῶνος (Ἀγίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, μέ τόν ὁποῖο εἶχε στενή πολυετή πνευματική σχέση,

Όσιου Γέροντος Ίακώβου Τσαλίκη, Όσιου Έφραΐμ τοῦ Κατουνακιώτου, Όσιου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου κ.ἄ.).

Τό 1971 ὁ μακαριστός π. Νικόδημος προέβη στήν ἴδρυση τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης», μέ κύριο σκοπό τήν τιμή καί προβολή τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός καί Διδασκάλου ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἀλλά καί τή διάδοση τῶν ψυχωφελεστάτων ἔργων του, καθώς καί τήν ἀνέγερση Ἱερῶν Ναῶν πρός τιμήν του. Μάλιστα, συνέγραψε καί ἐξέδωσε τόν «Πρωτότυπο βίο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου», ὁ ὁποῖος ἐκυκλοφορήθη σέ δέκα ἐκδόσεις καί συνολικά σέ 120.000 ἀντίτυπα περίπου. Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου, ἀλλά καί ἡ ἱερή εἰκόνα του (σέ 180.000 περίπου ἀντίτυπα) διατίθενται ἐξαρχῆς δωρεάν.

Μέ τήν προσωπική ἐπίβλεψη καί ἐπίπονη ἐργασία του, ὡς προέδρου τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἅγιος Νικόδημος...», ἀνηγέρθη ὁ πρῶτος Ἱερός Ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στίς Καρυές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στό Κελλίον τῶν Σκουρταίων «Ἅγιος Γεώργιος», ὅπου ἐκοιμήθη καί ἐτάφη ὁ Ἅγιος. Τά δέ τελευταῖα ἔτη ἐπικέντρωσε τό ἐνδιαφέρον του στή μελλοντική ἀνέγερση Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων στήν περιοχή τῆς Καψάλας, στήν τοποθεσία «Ραχώνι τοῦ Θεωνᾶ», ὅπου διασώζεται τό ἐρημοκάλυβο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, τό ὁποῖο ἀναστήλωσε τό 2013.

Ὁ μακαριστός Γέροντας ὑπῆρξε, μεταξύ τῶν ἄλλων, λόγιος, ἄριστος φιλόλογος, δεινός χειριστής τοῦ λόγου καί τῆς πέννας καί πολυγραφότατος συγγραφέας. Ἐκτός ἀπό τό περιοδικό τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π., τό ὁποῖο συνέγραφε ἀνελλιπῶς ἀπό τό 1977 ἕως καί τήν κοίμησή του τό 2014 (συνολικά 141 τεύχη), συνέγραψε ἑκατοντάδες ἄρθρα, ἔδωσε πολλές συνεντεύξεις καί ὁμίλησε γιά θέματα οἰκογενείας, γιά τίς ἐκτρώσεις, τό δημογραφικό, ἀλλά καί γιά θέματα πού ἀφοροῦν τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό. Μάλιστα, ὡς στρατιώτης, ἐπανεξέδωσε τό στρατιωτικό περιοδικό «Φρουρός» (1959), τό ὁποῖο εἶχε πρωτοεκδώσει ὁ θεῖος του π. Σπυρίδων. Ὁ μακαριστός Γέροντας εἶχε συγγράψει καί ἀρκετά βιβλία, μεταξύ τῶν ἄλλων διακρίνονται «Ὁ Πρωτότυπος Βίος τοῦ Όσιου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου», ὁ Βίος καί τά Εὕρισκόμενα Ἔργα τοῦ Όσιου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου (2 τόμοι), καθώς καί τά τρία σχολικά βιβλία.

Τό έρημοκάλυβο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στό Ραχώνι τοῦ Θεωνά στήν Καψάλα πού ἀνακαίνισε ὁ π. Νικόδημος λίγα ἔτη πρὶν τήν κοίμησή του.

Ὀλίγον πρό τῆς κοιμήσεώς του ἐπιμελήθηκε τήν ἔκδοση -μέ πρόλογο, σημειώσεις καί παράρτημα- τῆς βιογραφίας τοῦ μακαριστοῦ θείου του π. Σπυρίδωνος, μέ τίτλο: «† Ἀρχιμανδρίτης Σπυρίδων Σπυρίδ. Μπιλάλης, 1918-1974, Συνοπτική βιογραφία», καθώς καί τήν ἐπανέκδοση τοῦ ἐξαντλημένου μνημειώδους 2τόμου ἔργου τοῦ π. Σπυρίδωνος, «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός» (μέ ὑπότιτλους: τόμος Α΄, «Κριτική τοῦ Παπισμοῦ», καί τόμος Β΄, «Ἡ Ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν»). Δυστυχῶς, τά βιβλία αὐτά δέν πρόλαβε νά τά δεῖ ἐκτυπωμένα.

Ὁ μακαριστός Γέροντας Νικόδημος ἐκδαπανήθηκε κυριολεκτικά στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν συνανθρώπων του. Ὡς βαθειά πατερικός ἄνθρωπος ἀγάπησε ὑπερβαλλόντως τόν Τριαδικό Θεό, τήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας καί τούς Ἁγίους Της. Ἀφιέρωσε τή ζωή του στήν ἀνόθευτη Πατερική διδασκαλία, ὑπερασπιζόμενος μέ ὅλες τίς δυνάμεις του, μέ ὁμολογιακή πάντοτε διάθεση, τήν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, καταπολεμώντας τίς ἐπικίνδυνες παρεκκλίσεις ἀπό αὐτήν. Συχνή ἐπωδός του ἦταν τό λεχθέν ὑπό τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία· οὐ ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας· ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, καί σοὶ ζῶμεν, καί ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα· εἰ δέ καλέσει καιρός, καί μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἔζησε ὡς πραγματικός μοναχός, τιμώντας στό ἔπακρο τίς μοναχικές του ὑποσχέσεις. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος ὑπακοῆς, ταπεινός, καθαρός στό σῶμα καί στήν ψυχή καί ἀκτήμων, δέν εἶχε, οὔτε ἐπεδίωξε νά ἔχει ποτέ δικά του χρήματα καί περιουσία. Ἡ ἀπαράβατη καί αὐστηρή νηστεία, ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγρυπνία, ἡ ἔντονη καρδιακή προσευχή καί ἡ μελέτη τῶν Πατερικῶν Ἔργων ἦσαν τά καθημερινά πνευματικά του παλαίσματα. Συνεδύαζε μέ μοναδικό καί ἀξιοθαύμαστο τρόπο τό μοναχικό βίο καί τήν ἱεραποστολική δραστηριότητα, ἐργαζόμενος νυχθημερόν γιά τό καλό τῆς Ἐκκλησίας καί γιά τούς ἀγαπημένους του πολυτέκνους.

Ὁ τάφος τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Νικοδήμου Μπιλάλη.

Πρὶν ἀπό οκτώ χρόνια, στίς 4 Ἰουνίου 2014, ἡμέρα Τετάρτη, τό ἀπόγευμα, σέ ἡλικία 83 ἐτῶν ὁ μακαριστός Γέροντας Νικόδημος, «κρίμασι οἷς οἶδεν ὁ Κύριος», ἐκοιμήθη ἀπροσδόκητα μετά ἀπό ἀτύχημα στό Κελλί του στήν Καψάλα Ἁγίου Ὁρους. Ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του εἶχε παρόμοια χαρακτηριστικά μέ αὐτόν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου († 5η Ἰουλίου), τόν ὁποῖο ἰδιαιτέρως εὐλαβεῖτο καί τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε βιογράφος, ἀλλά καί ἐκδότης τῶν εὕρισκομένων Ἔργων του. Ἡ Ἐξόδιος

Ἀκολουθία ἐψάλη τὴν ἐπομένη ἡμέρα, 5 Ἰουνίου, στίς 1.30' μ.μ., στήν Ἱερά Μονή Παντοκράτορος Ἁγίου Ὁρους, στήν ὁποία ἀνήκει τό Κελλί του.

Ὁ μακαριστός Γέροντας Νικόδημος «εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη...» (Σοφ. Σολομ. 4, 7). Τό κενό πού ἄφησε εἶναι μεγάλο καί δυσαναπλήρωτο. Πιστεύουμε, ὅμως, ἀκράδαντα ὅτι βρῆκε παρηρησία ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, γιατί ἀγάπησε πολύ, καί ἡ κατά Θεόν ἀγάπη, ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, νικά καί τόν θάνατο: «Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς...» (Α' Ἰωάν. 3, 14).

Οἱ προσευχές του γιά τοὺς ἀδελφούς μας πολυτέκνους καί τή «μικρή καί πτωχή» Π.Ε.ΦΙ.Π., ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε, θά μᾶς ἀκολουθοῦν, θά μᾶς ἐνδυναμώνουν καί θά μᾶς ἐνισχύουν ἔτι περισσότερο.

Γέροντος Νικοδήμου (Μπιλάλη), Ἀγιορείτου Μοναχοῦ, αἰωνία ἡ μνήμη!

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>